

Samoglavni otrok.

Ivica je imel to gerdo navado, da je svojej materi kljuboval in nij hotel nikoli tega storiti, kar mu je mati rekla. Če ga je mati prosila: „Ivica! pojdi tja po to ali ono reč,“ takój se je zmerdoval in šobo napel. Pogostoma ga je mati svarila, da naj uboga, drugače ga bode očetu zatožila, ki je jako oster in nič ne prizanaša. Ali Ivica se je za svojo mater malo brigal, naj se je tudi jokala zaradi njegove neubogljivosti. Nekaj njegove samoglavnosti je bila pa tudi mati sama kriva, ker mu je često potuho dajala. Ako je oče po palici segel, takój je bila mati zraven, ki je svojega Ivico očetu iz rok iztergala in ga saboj v kuhinjo vzela ter mu kos kruha ali kaj družega pomolila. Nij čudo, da je bil Ivica vsak dan hudobnejši! — Kedar so južinali, Ivica nij hotel tega jesti, kar so jedli bratje in sestre. „Jaz nečem! nečem!“ upil je vsak dan pri mizi, ako

nij mati njegove kupice najprej napolnila. „In zakaj nečeš, Ivica?“ vprašala ga je mati. „Jaz te ne bodem silila“ in vzela je kupico izpred njega. Zdaj je malo potihnil, a kmalu je zopet zakričal in hotel svojo kupico imeti. „Ako prav lepo prosiš,“ rekel je oče,

„bodeš jo dobil; drugače ne.“ —

„Nečem! nečem!“ upije samoglavnež po svojej starej navadi. Oče ga je še enkrat ostro pogledal in rekel: „Morraš!“ „Pa nečem!“ zadere se še enkrat Ivica in verže žlico pod mizo. Zdaj je bilo očetu zadoستي. Potegne ga izza mize,

pelje ga na stran, vzame šibo v roke, ter ga našverka, kakor še nikedar poprej. To se vé, da je mati tudi zdaj prosila zanj, še celó jokala se je, da bi mu oče prizanesel ali vsaj malo menj udrihal po njenem ljubem detetu. Ali vse zastonj, oče vendar ne preneha, dokler ga prav dobro ne pretepe. Od jeze ves zelen se je Ivica po tleh valjal in upil: „Nečem! nečem!“ — To očeta še bolj razjezi. „Jaz tudi nečem!“ zavpije oče nad njim ter prime še enkrat za šibo. Zdaj je pa bila zares huda, kajti oče ga je prijel od zadej čez pas in neusmiljeno udrihal po njem, da so se kar hlače pod šibo tergati začele. „O joj! o joj!“ upije Ivica, pa ne pomaga nič, oče ga prav dobro namažejo, ter po tem vèn pred vrata postavijo. Dolgo se je kremžil; pa ko vidi, da se nihče za njegov jok ne briga

— tudi mati, dasiravno se jej je smilil, mu to pot nij smela potuhe dati — se je njegova togota kmalu polegla. Začel je na vrata bunkati in prositi naj mu odpró. „Da, ako bodeš prav lepo in prijazno prosil, odperli ti bomo, drugače ne,“ oglasil se oče od znotraj. Ivica je začel prositi. To se je materi jako dopadlo in spoznala je zdaj, da je oče prav imel in da se otrokom potuha ne sme dajati — Ivica je svojo termo opustil, poljubil je očetu in materi roko, ter ju odpuščenja prosil. „Tako je prav, odslej si zopet najin sin!“ rekel je oče. „Ali to ti povem, da boš v drugo še bolj tepen nego si bil denes, ako se ne poboljšaš in ne opustiš svoje samoglavnosti. Še celó prepovedal ti bom, da se ne boš smel igrati z brati in sestrami, ako ne opustiš svoje terme.“

Ivica je bil odslej kakor ura, prijazen in ubogljiv otrok, kakoršnih se malo kje najde. Včasih so ga morali stariši še posvariti, ali svojo termo je opustil za zmirom. Pa recite otroci, da šiba ne pomaga!

J. E.

Otrok obžaluje svoj pregrešek.

Viljem je bil sicer dober otrok, a vendar je enkrat nekaj storil, kar nij bilo prav. Primerilo se je namreč v šoli, ko nij bilo učitelja poleg, da je sosedov Blaže preлил tinto po njegovej lepej knjigi. To je Viljema tako razjezilo, da potegne nožič iz žepa ter hoče planiti nad Blažeta. Da si ravno se Blažetu nij še nič hudega zgodilo, vendar zavpije na vsa usta, skoči pri vratih iz šolske izbe in preti Viljemu, da ga bode njegovim starišem zatožil.

Viljem si zdaj ne vé pomagati. Domóv si ne upa, ker se boji starišev, v šoli mu pa tudi ne kaže ostati. Pobriše jo tedaj v bližnjo cérkev.

Po poludne je bil Viljem prvi v šoli. Učitelj, ki so v šoli sedeli in čakali otrok, takój zapazijo, da je Viljem denes nekako zmeden in preplašen. „Nu Viljem, kaj ti je, da si tako pobit in žalosten? Tudi ne vem, kako je to, da si denes prvi v šoli,“ vprašajo učitelj. Viljem odkritosérčno pové učitelju vse, kar se je zgodilo, ter pristavi, da nij prišel iz doma nego iz cérkve. „Kaj? iz cerkve si prišel?“ začudijo se učitelj, „ali si pa tudi lepo in pobožno molil?“ — „Ne,“ odgovori Viljem, „ker ne morem moliti, dokler ne vem, kaj bodo moji stariši rekli.“

„Kaj si pa delal v cerkvi?“ vprašajo ga dalje učitelj.

„Svoj pregrešek sem obžaloval, ter terdno sklenil, da ne bom nikoli več kaj takega storil, gotovo nikoli več,“ odgovori Viljem.

„Ali pa nisi pri svojem obžalovanji nič na Boga mislil,“ vprašajo ga učitelj.

„Dà, dà, mislil sem, mislil,“ odgovori Viljem, „in sem ga tudi prosil, naj mi samo zdaj še odpusti, ker nikoli ga nečem več razžaliti!“ —

„To je najlepša molitev“ rečejo učitelj „ako kedó greši, da takój obžaluje pred Bogom svoj pregrešek ter mu obljubi, nikoli več grešiti. Bodi brez skerbi, jaz te hočem po šoli sam domóv peljati in stariše zate prositi. Gotovo ti ne bodo nič žallega storili.“ — Učitelj se z Viljemom razgovarjajo tako dolgo, da drugi otroci pridejo v šolo, ter mu naposled še to rekó: „Moli vselej, kedar se kaj pregrešiš in prosi Boga, naj bi ti odpustil. Bog je dober oče, in želi, da bi mi